

Isaac Asimov
Χριστούγεννα στο Γανυμήδη (1942)
(christmas on Ganymede)

Ο Όλαφ Τζόνσον μουρμούριζε κάποιο σκοπό μονάχος του και τα γαλάζια σαν από πορσελάνη μάτια του είχαν κάτι το ονειροπόλο, καθώς περιδιάβαζαν το επιβλητικό έλατο στη γωνιά της βιβλιοθήκης. Αν και η βιβλιοθήκη ήταν το μεγαλύτερο δωμάτιο που διέθετε το Ντομ, ο Όλαφ δεν το έβρισκε και τόσο άνετο για την περίπτωση. Γεμάτος ενθουσιασμό, έχωσε το χέρι του στο πελώριο πανέρι πλάι του και τράβηξε το πρώτο ρολό πρασινοκόκκινο γκοφρέ χαρτί.

Ποιο συναισθηματικό ξέσπασμα έδωσε την έμπνευση στην Γανυμηδική Εταιρία Προϊόντων Α.Ε. να στείλει ολόκληρη συλλογή από Χριστουγεννιάτικες διακοσμήσεις στο Ντομ ; Ούτε στάθηκε να ρωτήσει. Ο Όλαφ ήταν γεμάτος κέφι. Έχοντας αυτοδιοριστεί Χριστουγεννιάτικος αρχι-διακοσμητής, ένιωθε πολύ ευχαριστημένος με τη δουλειά του.

Ξάφνου σκυθρώπιασε και ψιθύρισε μια βλαστήμια. Το φωτάκι που έδινε το σινιάλο για Γενική Συγκέντρωση αναβόσβηνε υστερικά. Με πληγωμένο ύφος, ο Όλαφ απόθεσε το σφυράκι που μόλις είχε σηκώσει, με το ρολό με το γκοφρέ χαρτί, τίναξε από τα μαλλιά του μερικά σκουπιδάκια από τις γιρλάντες και έβαλε πλώρη για το γραφείο των αξιωματικών.

Ο διοικητής Σκοτ Πέλχαμ ήταν κιόλας καθισμένος στη βαθιά πολυθρόνα του στην κεφαλή του τραπεζιού, όταν μπήκε ο Όλαφ. Τα κοντόχοντρα δάχτυλά του έπαιζαν άρρυθμα ταμπούρλο πάνω στο τραπέζι που ήταν σκεπασμένο με γυαλί. Ο Όλαφ συνάντησε χωρίς φόβο τα πυρωμένα από θυμό μάτια του διοικητή, γιατί στο τμήμα του όλα πήγαιναν ρολόι εδώ και είκοσι γανυμήδιες περιστροφές.

Η αίθουσα γέμισε γρήγορα από τους άντρες και τα μάτια του Πέλχαμ σκλήρυναν καθώς με μια σαρωτική ματιά μέτρησε τους παρόντες.

«Είμαστε όλοι εδώ. Ανδρες, αντιμετωπίζουμε μια κρίση!»

Ένα αδιόρατο ανάδεμα έγινε αισθητό. Τα μάτια του Όλαφ σεργιάνισαν στο ταβάνι και αποχαυνώθηκαν. Οι κρίσεις ξέσπασαν στο Ντομ περίπου μια φορά στην περιστροφή. Πότε γιατί έπρεπε να αυξήσουν την ποσότητα του οξίτη, πότε γιατί ήταν κατώτερη η ποιότητα της τελευταίας φουρνιάς, από φύλλα κάρεν. Στα λόγια που ακολούθησαν, όμως, το κορμί του σφίχτηκε.

«Σε ότι αφορά την κρίση, δεν έχω να κάνω καμιά ερώτηση»' (Η φωνή του Πέλχαμ ήταν βαθιά, βαρύτονη και τριβέλιζε ανυπόφορα όταν ήταν θυμωμένος). Ποιος βρωμιάρης και ηλίθιος καπετάν - φασαριάς έχει πει όλα αυτά τα παραμύθια στους καταραμένους τους Στρουθό ;»

Ο Όλαφ καθάρισε βήχοντας νευρικά το λαιμό του και μεμιάς έγινε το κέντρο της προσοχής. Το καρύδι του ανεβοκατέβαινε με ξαφνικό πανικό και το κούτελό του ζάρωσε σαν σανίδα της σκάφης. Ανατρίχιασε.

«Εγώ... εγώ...», ψέλλισε και βουβάθηκε αμέσως. Τα μακριά δάχτυλά του έκαναν μίαν αμήχανη παρακλητική κίνηση. «Δηλαδή, ήμουν εκεί πέρα χτες μετά από τις τελευταίες - χμ - προμήθειες από φύλλα κάρην, ένεκα που οι Στρουθό καθυστέρησαν και...»

Μια απατηλή γλυκάδα τύλιξε τη φωνή του Πέλχαμ. Χαμογέλασε.

«Μήπως είπες σε αυτούς τους ιθαγενείς για τον Αγιο Βασίλη, Όλαφ ;»

Το χαμόγελο έμοιαζε ότο τίποτα με λαίμαργο στραβοκοίταγμα λύκου και ο Όλαφ έσπασε. Κούνησε το κεφάλι του σπασμωδικά.

«Α, ώστε μίλησες ; Για κοίτα, λοιπόν, τους μίλησες για τον Αγιο - Βασίλη! Ότι κατεβαίνει σε ένα έλκηθρο που πετάει στον αέρα και το σέρνουνε οχτώ τάρανδοι, ε ;»

«Εεε - χμ - έτσι δεν γίνεται ;» ρώτησε ο Όλαφ δυστυχισμένα.

«Και ζωγράφισες και τους τάρανδους, έτσι, μη τυχόν και γίνει κανένα λάθος. Τους είπες ακόμα ότι ο Αγιος Βασίλης έχει μακριά άσπρη γενειάδα και κόκκινη φορεσιά με άσπρες γαρνιτούρες».

«Μάλιστα», είπε ο Όλαφ, με σαστισμένα μούτρα.

«Και ότι έχει μια μεγάλη σακούλα τίγκα δώρα για τα καλά αγοράκια και κοριτσάκια και την κατεβάζει από την καμινάδα και βάζει τους μποναμάδες μέσα στις κάλτσες».

«Βέβαια».

«Τους είπες ακόμα ότι όπου να 'ναι πρέπει να έρθει, ε ; Αλλη μια περιστροφή και θα μας καταφτάσει».

Ο Όλαφ χαμογέλασε ασθενικά.

«Μάλιστα, κ. διοικητά, ήθελα να σας το πω. Στολίζω το δέντρο και...»

«Σκασμός». (Ο διοικητής ανάσαινε βαριά αφήνοντας ένα σφύριγμα). «Ξέρεις τι σκέφτηκαν εκείνοι οι Στρουθό ;»

«Όχι, κ. διοικητά».

Ο Πέλχαμ έγγειρε στο τραπέζι προς τη μεριά του Όλαφ και ούρλιαξε:

«Θέλουν να τους επισκεφτεί αυτούς ο Άγιος Βασίλης!»

Κάποιος γέλασε και σβέλτα, το γύρισε σε ξερόβηχα μόλις αντίκρισε τη δολοφονική ματιά του διοικητή.

«Κι αν ο Άγιος Βασίλης δεν τους επισκεφτεί, οι Στρουθό θα εγκαταλείψουν τη δουλειά!». Και ξανάπε: «Θα τα παρατήσουν σύξυλα, θα απεργήσουν!»

Μετά από αυτά τα λόγια, δεν ακούστηκε γέλιο, ούτε ξερόβηχας. Αν υπήρχε έστω και μια μόνο σκέψη ανάμεσα στην ομάδα, ούτε που φάνηκε. Ο Όλαφ όμως την έβαλε σε λόγια.

«Και τι θα γίνει με το ποσοστό ;»

«Ακριβώς, τι θα γίνει ;» γρύλισε ο Πέλχαμ. «Υπάρχει λόγος να σας το περιγράψω; Η Γανυμηδική Εταιρία πρέπει να βγάζει εκατό τόνους βολφραμίτη, ογδόντα τόνους φύλλα κάρεν και πενήντα τόνους οξίτη κάθε χρόνο, διαφορετικά χάνει την εκχώρησή της. Νομίζω πως δεν υπάρχει ούτε ένας εδώ μέσα που να μην το ξέρει αυτό. Και τα πράγματα ήρθαν έτσι που το τρέχον έτος λήγει σε δυο γανυμήδιες περιστροφές και ήδη βρισκόμαστε κατά πέντε τοις εκατό πίσω από το πρόγραμμα».

Έπεσε βαριά, τρομαγμένη βουβαμάρα.

«Και τώρα έχουμε και τους Στρουθό που δεν θέλουνε να δουλέψουνε εκτός και αν τους πάει ο Άγιος Βασίλης. Δουλειά, ποσοστά , εκχώρηση μηδέν - και μηδέν λεφτά. Μπήκατε, εκφυλισμένοι βλάκες; Όταν η εταιρία θα χάσει την εκχώρησή της, εμείς θα χάσουμε τις πιο καλοπληρωμένες δουλειές στο Σύστημα. Φιλιά και χαιρετίσματα, κύριοι, εκτός...»

Σταμάτησε, κάρφωσε το γουρλωτό μάτι του στον Όλαφ και πρόσθεσε:

«Εκτός κι αν, με την άλλη περιστροφή, έχουμε το ιπτάμενο έλκηθρό μας, οκτώ τارانδούς και έναν Άγιο Βασίλη. Και, μα την τελευταία κοσμική κουκίδα στα δαχτυλίδια του Κρόνου, θα τα έχουμε όλα, ιδίως τον Άγιο!»

Δέκα πρόσωπα στράφηκαν προς το μέρος του κατάχλωμα σαν φαντάσματα.

«Έχετε κανένα στο μυαλό κ. διοικητά ;» ρώτησε κάποιος με φωνή που κατά τα τρία τέταρτα ήταν κρώξιμο.

«Μάλιστα, έχω κάποιον, εδώ που τα λέμε».

Απλώθηκε πίσω στην καρέκλα του. Ο Όλαφ Τζόνσον μούσκεψε σε ξαφνικό ιδρώτα καθώς βρέθηκε να κοιτάζει την άκρη του δαχτύλου.

«Ωχ, κ. διοικητά!» τρέμισε.

Το δάχτυλο που τον έδειχνε όμως δεν μετακινήθηκε.

Ο Πέλχαμ μπήκε στο θάλαμο με βήμα βαρύ, έβγαλε τη μάσκα οξυγόνου και τους κρύους κυλίνδρους που ήταν προσκολλημένοι σε αυτήν. Ένα - ένα πέταξε από πάνω του τα χοντρά μάλλινα εξωτερικά ρούχα και, με έναν τελευταίο αποκαμωμένο στεναγμό, τίναξε πέρα ένα ζευγάρι βαριές διαστημικές μπότες.

Ο Σιμ Πηρς σταμάτησε την προσεχτική επιθεώρηση που έκανε στην τελευταία φουρνιά από φύλλα κάρεν και έριξε μια ματιά γεμάτη ελπίδα πάνω από τα γυαλιά του.

«Λοιπόν ;» έκανε.

Ο Πέλχαμ ανασήκωσε τους ώμους. «Τους υποσχέθηκα και τον Αη - Βασίλη. Τι άλλο μπορούσα να κάνω ; Και τους διπλασίασα τις μερίδες της ζάχαρης - έτσι ξαναγύρισαν στη δουλειά - για την ώρα».

«Εννοείτε μέχρι τη στιγμή που δεν θα παρουσιαστεί ο Αη - Βασίλης που τους υποσχεθήκαμε». Ο Πηρς τεντώθηκε και κούνησε ένα φύλλο κάρεν στο πρόσωπο του διοικητή για να δώσει έμφαση. «Δεν έχω ξανακούσει μεγαλύτερη ανοησία από αυτή. Δεν μπορεί να γίνει. Δεν υπάρχει Αη - Βασίλης!»

«Για δοκίμασε να το πεις αυτό στους Στρουθό». Ο Πέλχαμ ρίχτηκε σε μια καρέκλα και η έκφραση του σκλήρυνε και σκοτείνιασε. «Τι κάνει ο Μένσον ;»

«Μιλάτε για αυτό το ιπτάμενο έλκηθρο που λέει πως μπορεί να σκαρώσει ;»

Ο Πηρς κράτησε ένα φύλλο στο φως και το περιεργάστηκε με κριτικό μάτι.

«Αν θέλετε τη γνώμη μου, είναι «βαρεμένος». Το γερο - σαΐνι μας κατέβηκε σήμερα το πρωί στο υπόγειο και από τότε βρίσκεται εκεί. Το μόνο που ξέρω είναι ότι διέλυσε τον περισσευούμενο ήλεκτρο - αποσυνθέτη. Αν συμβεί καμιά βλάβη στον άλλον, θα μείνουμε απλώς χωρίς οξυγόνο».

«Αχ», (ο Πέλχαμ σηκώθηκε βαριά), όσο για μένα ελπίζω να πεθάνουμε από ασφυξία. Θα ήταν μια εύκολη διέξοδος από αυτό το λάκκο που έχουμε πέσει. Κατεβαίνω».

Βγήκε σέρνοντας τα βήματά και βρόντηξε πίσω του την πόρτα.

Στο υπόγειο κοίταξε γύρω του σαστισμένος, γιατί η αίθουσα ήταν γεμάτη με αστραφτερά κομμάτια μηχανής από χρωμιούχο

χάλυβα. Του χρειάστηκε κάμποση ώρα για να καταλάβει πως αυτό το ανακάτεμα ήταν ότι απέμεινε από εκείνο που ήταν χτες ένας συμπαγής, καλοφτιαγμένος ηλεκτρό - αποσυνθέτης. Στο κέντρο, σε αναχρονιστική αντίθεση στεκόταν ένα σκονισμένο ξύλινο έλκηθρο πάνω σε σκουριασμένους ολισθητήρες. Κάτω από όλα αυτά έφτανε ο ήχος σφυριού.

«Ε, Μπένσον!» φώναξε ο Πέλχαμ.

Ένα μουντζουρωμένο, ιδρωμένο πρόσωπο πρόβαλε κάτω από το έλκηθρο και ένα φτύσιμο ταμπάκου τινάχτηκε προς το τασάκι που ακολουθούσε παντού τον Μπένσον.

«Γιατί φωνάζετε έτσι ;» παραπονέθηκε. «Είναι ντελικάτη δουλειά αυτή!»

«Τι στο διάβολο είναι αυτό το αλλόκοτο μαραφέτι ;» ρώτησε ο Πέλχαμ.

«Ιπτάμενο έλκηθρο, και μάλιστα δικό μου σχέδιο». (Το φως του ενθουσιασμού έφεγγε στα υγρά μάτια του Μπένσον και η μπουκιιά του καπνού του πήγαινε από το 'να μάγουλο στο άλλο καθώς μιλούσε). «Τον παλιό καιρό έφεραν εδώ το έλκηθρο νομίζοντας ότι ο Γανυμήδης ήταν σκεπασμένος με χιόνι, όπως οι άλλοι δορυφόροι του Δία. Το μόνο που έχω να κάνω είναι να τοποθετήσω μερικούς απωθητήρες βαρύτητας από τον αποσυνθετή στη βάση του, και το έλκηθρο θα χάνει το βάρος του όταν ανάβει το ρεύμα. Οι στρόβιλοι πετρελισμένου αέρα κάνουν τα υπόλοιπα».

Ο διοικητής δάγκωσε το χέιλι του γεμάτος αμφιβολίες.

«Θα λειτουργήσει ;»

«Και βέβαια θα λειτουργήσει. Ένα σωρό άνθρωποι έχουν σκεφτεί να χρησιμοποιήσουν τους απωθητήρες στα αεροπορικά ταξίδια, αλλά είναι αδύνατο, ιδιαίτερα σε πεδία με μεγάλη βαρύτητα. Εδώ στο Γανυμήδη, με ένα πεδίο ένα τρίτο σε βαρύτητα και με αραιή ατμόσφαιρα, ακόμα και ένα παιδί θα μπορούσε να το δουλέψει. Ακόμα και ο Τζόνσον θα μπορούσε να το χειριστεί, αν και δεν θα τα έβαφα μαύρα αν έπεφτε και έσπαγε τον καταραμένο του λαιμό».

«Καλά, λοιπόν, άκου εδώ. Έχουμε ένα κάρο από το ντόπιο ξύλο αμάραντου. Βρες τον Τσάρλυ Φιν και πες του να βάλει το έλκηθρο σε μια πλατφόρμα καμωμένη από αυτό το ξύλο. Πρέπει να το αφήσει να προεξέχει καμιά εικοσαριά πόδια μπροστά, με κάγκελα στην προεξοχή!»

Ο Μπένσον έφτυσε και στραβοκοίταξε μέσα από τα λαδωμένα μαλλιά που έπεφταν στα μάτια του.

«Τι σκαρώνετε, κ. διοικητά ;»

Το γέλιο του Πέλχαμ βγήκε με κοφτά, βραχνά γαυγίσματα.
«Αυτοί οι Στρουθό περιμένουνε τάρανδους, και θα έχουνε τάρανδους, μάλιστα. Και τα ζώα αυτά θα πρέπει να στέκονται πάνω σε κάτι, ή όχι ;»

«Το δίχως άλλο... αλλά μια στιγμή! Δεν υπάρχει ούτε μισός τάρανδος στο Γανυμήδη».

Ο διοικητής Πέλχαμ κοντοστάθηκε όπως πήγαινε για την πόρτα. Τα μάτια του στένεψαν δυσοίωνα, όπως του συνέβαινε πάντα όταν σκεφτόταν τον Όλαφ Τζόνσον.

«Ο Όλαφ είναι έξω και γυροφέρνει για να μας πιάσει οχτώ ακανθοφόρους. Έχουν τέσσερα πόδια, ένα κεφάλι από τη μια και μια ουρά από την άλλη. Αυτό πιστεύω ότι αρκεί για τους Στρουθό».

Ο γερο - μηχανικός κατάπие την πληροφορία και κάγχασε ένρινα.

«Φίνα! Του εύχομαι να απολαύσει τη δουλειά του».

«Κι εγώ», είπε μέσα από τα δόντια του ο Πέλχαμ.

Βγήκε βαριά από την αίθουσα καθώς ο Μπένσον, λοξοκοιτάζοντας ακόμα, τρύπωσε κάτω από το έλκηθρο.

Η περιγραφή του ακανθοφόρου που έκανε ο διοικητής ήταν περιεκτική και ακριβής, αλλά παρέλειπε μερικές ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες. Και πρώτα από όλα, ένας ακανθοφόρος έχει μακριά, ευκίνητη μουσούδα, δυο μεγάλα αυτιά που κυματίζουν μπρος - πίσω μαλακά και δυο ευαίσθητα πορφυρά μάτια. Τα αρσενικά έχουν στο μήκος της ραχοκοκαλιάς τους ευλύγιστα αγκάθια σε χρώμα βαθυκόκκινο που μοιάζει να γοητεύουν τα θηλυκά του είδους. Συνδυάστε όλα αυτά με μια φολιδωτή μυώδη ουρά και ένα μυαλό που δεν έχει κανένα μέτρο και έχετε έναν ακανθοφόρο - ή καλύτερα, έχετε έναν ακανθοφόρο αν μπορείτε να τον πιάσετε.

Ακριβώς μια τέτοια σκέψη τριγυρνούσε στο μυαλό του Όλαφ Τζόνσον, καθώς σερνόταν σαν φίδι από μια βραχώδη προεξοχή προς ένα κοπάδι από καμιά εικοσιπενταριά ακανθοφόρους που έβοσκαν στην αραιή, τραχιά υποβλάστηση. Οι ακανθοφόροι που βρίσκονταν πιο κοντά του κοίταξαν ψηλά τον Όλαφ, καθώς τυλιγμένος σαν δέμα στις γούνες, γκροτέσκος με προσαρμοσμένη τη μάσκα με το οξυγόνο, ζύγωνε προς το μέρος τους. Πάντως, οι ακανθοφόροι δεν έχουν φυσικούς εχθρούς, γι αυτό και εξακολούθησαν να χαζεύουν τη φιγούρα του, με χαύνο αποδοκιμαστικό βλέμμα και μετά ξαναγύρισαν στο τραγανό, αλλά θρεπτικό, φαί τους.

Οι ιδέες του Όλαφ για το πώς θα σακούλιαζε γερό κυνήγι, ήταν ομιχλώδεις. Ψαχούλεψε στην τσέπη του ένα κομμάτι ζάχαρη, το κράτησε μπροστά και είπε:

«Έλα κατεργάρη, κατεργάρη, κατεργάρη, κατεργάρη!»

Τα αυτιά του πιο κοντινού ακανθοφόρου τινάχτηκαν ενοχλημένα. Ο Όλαφ πήγε κοντύτερα και πρότεινε πάλι τη ζάχαρη.

«Έλα, μοσχαράκι μου! Έλα μοσχαράκι μου!»

Ο ακανθοφόρος έβγαλε ένα βαθύ, τρεμουλιαστό ήχο και τα μάτια του καρφώθηκαν επάνω της. Η μουσούδα του συσπάστηκε καθώς έφτυνε την τελευταία μπουκιά χόρτα και σάλεψε με το πάσο του. Με το λαιμό τεντωμένο, μύρισε. Μετά, κάνοντας μια γοργή, επιδέξια κίνηση, χτύπησε την τεντωμένη παλάμη και έχωσε τη ζάχαρη στο στόμα του. Το άλλο χέρι του Όλαφ κατέβηκε σφυρίζοντας, αλλά έπιασε αέρα.

Με πληγωμένη έκφραση, ο Όλαφ πρόσφερε άλλο κομμάτι.

«Έλα, Πρίγκιπα! Έλα, Λουλού μου!»

Ο ακανθοφόρος έβγαλε έναν βαθύ, τρεμουλιαστό ήχο από το λαιμό του. Ήταν ο ήχος της ευχαρίστησης. Κατά πως φαινόταν, αυτό το παράξενο τέρας μπροστά του, έχοντας παραφρονήσει, λογάριαζε να τον ταΐζει με αυτά τα κομμάτια της συμπυκνωμένης νοστιμιάς για όλη τη ζωή του. Τινάχτηκε, άρπαξε το κομμάτι της ζάχαρης και πισωγύρισε γρήγορα, όσο και την πρώτη φορά. Αλλά, μιας και ο Όλαφ το κρατούσε αυτή τη φορά σφιχτά, ο ακανθοφόρος του έκοψε μαζί σχεδόν και ένα δάχτυλο.

Το σκούξιμο του Όλαφ δεν είχε βεβαίως όλη τη νωχέλεια που απαιτείται σε τέτοιες περιστάσεις. Παρόλα αυτά, μια δαγκωνιά που μπορείς να τη νιώσεις μέσα από χοντρά γάντια, είναι πάντα μια δαγκωνιά!

Προχώρησε τολμηρά κατά πάνω στον ακανθοφόρο. Υπάρχουν μερικά πράγματα που φουντώνουν το αίμα των Τζόνσον και ξαναζωντανεύουν το πανάρχαιο πνεύμα των Βίκινγκς. Το να τους δαγκώσουν το δάχτυλο, ιδίως ένα εξωγήινο πλάσμα, ήταν ένα από αυτά τα πράγματα.

Ένα αβέβαιο βλέμμα φάνηκε στα μάτια του ακανθοφόρου καθώς πισωπατούσε αργά. Δεν του προσφέρονταν πια άλλοι άσπροι κύβοι, και δεν ήταν και τόσο σίγουρος για το τι θα επακολουθούσε. Η αβεβαιότητα εξαφανίστηκε με τέτοιο αιφνίδιο τρόπο που δεν το περίμενε, όταν δυο γαντοφορεμένα χέρια έπεσαν πάνω στα αυτιά του και τα τράβηξαν απότομα. Αφησε ένα μακρόσυρτο ουρλιαχτό και επιτέθηκε.

Ένας ακανθοφόρος έχει μια κάποια αίσθηση της αξιοπρέπειας. Δεν του αρέσει να του τραβάνε τα αυτιά, ιδιαίτερα όταν άλλοι ακανθοφόροι, που συμπεριλαμβάνουν και μερικά ανύπαντρα θηλυκά, έχουν σχηματίσει κύκλο γύρω του και κοιτάζουν.

Ο γήινος έπεσε προς τα πίσω και έμεινε σε αυτή τη στάση για λίγο. Στο μεταξύ, ο ακανθοφόρος πισωπάτησε μερικά μέτρα με ύφος τζέντλεμαν και επέτρεψε στον Τζόνσον να σταθεί στα πόδια του.

Το παλιό αίμα των Βίκινγκς άφρισε ακόμα περισσότερο μέσα στον Όλαφ. Αφού έτριψε τα πληγωμένα του μέρη που είχαν βροντήξει κάτω, μαζί με τον κύλινδρο του οξυγόνου, πήδησε, ξεχνώντας να υπολογίσει τη γανυμήδια βαρύτητα. Έτσι αρμένισε πέντε μέτρα πάνω από τη ράχη του ακανθοφόρου.

Δέος φάνηκε στα μάτια του ζώου καθώς παρακολουθούσε τον Όλαφ' ήταν ένα επιβλητικό πήδημα! Αλλά στο βλέμμα του υπήρχε και σαστιμάρα γιατί δεν υπήρχε κανένας προφανής λόγος για την μανούβρα.

Ο Όλαφ προσγειώθηκε στην πλάτη του πάλι και «έφαγε» τον κύλινδρο στο ίδιο μέρος. Αρχισε να νιώθει λίγο αμήχανος. Οι θόρυβοι που έβγαιναν από τον κύκλο των θεατών έμοιαζαν καταπληκτικά με χαχάνισμα.

«Γελάτε!» μουρμούρισε χολιασμένα. «Και δεν άρχισα ακόμα τη μάχη μου».

Πλησίασε τον ακανθοφόρο αργά, προσεκτικά. Τον κύκλωσε, προφυλάγοντας να τον τσακώσει απροετοίμαστο. Το ίδιο έκανε και ο ακανθοφόρος. Ο Όλαφ προσποιήθηκε πως επιτίθεται και ο ακανθοφόρος έσκυψε. Μετά ο ακανθοφόρος ανασηκώθηκε σούζα και ο Όλαφ έσκυψε.

Ο Όλαφ δεν έπαυε να σκέφτεται όλη την ώρα αυτή την βεβήλωση. Το βραχνό «Γρ-ρ-ρ-ρ» που έβγαινε από το λαρύγγι του ζώου έδειχνε ολοφάνερα την έλλειψη του αδελφικού πνεύματος που συνηθίζεται συνήθως τα Χριστούγεννα.

Ξαφνικά ακούστηκε ένας κοφτός, σφυριχτός ήχος. Ο Όλαφ ένιωσε πως κάτι συγκρούστηκε με το κεφάλι του, ακριβώς πίσω από το αριστερό του αυτί. Τούτη τη φορά πραγματοποίησε ένα ανάποδο σάλτο και προσγειώθηκε στο σβέρκο του. Ένα ομαδικό χλιμίντρισμα ξέφυγε από τους παρατηρητές και ο ακανθοφόρος ανέμιση την ουρά του θριαμβευτικά.

Ο Όλαφ ξεφορτώθηκε το συναίσθημα ότι επέπλεε σε ένα σπαρμένο αχανές διάστημα και στάθηκε τρεκλίζοντας στα πόδια του.

«Για άκου εδώ!» διαμαρτυρήθηκε, «έκανες φάουλ αφού χρησιμοποίησες την ουρά σου!»

Σαλτάρισε πίσω καθώς η ουρά ξανατινάχτηκε να τον χτυπήσει και μετά πετάχτηκε μπρος, κάνοντας βουτιά - τάκλινγκ. Αρπαξε τα πόδια του ακανθοφόρου και ένωσε το ζώο να κάθεται στα πισινά του με μια αγανακτισμένη κραυγή.

Τώρα η υπόθεση περιοριζόταν σε μάχη ανάμεσα στα γήινα και τα γανυμήδια μούσκουλα και ο Όλαφ είχε εξελιχθεί σε άνθρωπο με κτηνώδη δύναμη. Ανασηκώθηκε με κόπο, και ο ακανθοφόρος βρέθηκε καθισμένος στους ώμους του ξένου.

Ο ακανθοφόρος αντιδρούσε μανιασμένα και δοκίμασε να αποδείξει αυτές τις αντιδράσεις με μια καλοζυγισμένη καμτσικιά της ουράς του. Αλλά βρισκόταν σε άβολη θέση και το χτύπημα σφύριξε ανώδυνα πάνω από το κεφάλι του Όλαφ.

Οι άλλοι ακανθοφόροι έκαναν τόπο για τον γήινο με θλιμμένες εκφράσεις στα μούτρα. Κατά πως φαίνεται, όλοι ήταν καλοί φίλοι του αιχμάλωτου ζώου και απεχθάνονταν να τον βλέπουν να χάνει μια μάχη. Ξαναγύρισαν στο φαγητό τους με φιλοσοφική υποταγή, πεισμένοι το δίχως άλλο πως είχαν να κάνουν με το κισμέτ.

Από την άλλη μεριά της βράχινης πλατφόρμας, ο Όλαφ έφτασε στο έτοιμο κλουβί, που είχε φέρει για την περίπτωση. Ασήμαντη ήταν η πάλη που μεσολάβησε, πριν καταφέρει να στρογγυλοκαθίσει πάνω στο κεφάλι του ακανθοφόρου και να δέσει κάμπουσους κόμπους στο σκονί, για να τον κρατήσει εκεί.

Μερικές ώρες αργότερα, όταν είχε βάλει στο κοράλ τους οκτώ του ακανθοφόρους, κάτεχε την τεχνική που είναι αποτέλεσμα μακριάς πείρας. Θα μπορούσε να κάνει σε έναν καουμπόου της Γης πολύτιμες υποδείξεις πώς να πιάνει ένα μάβερικ. Ακόμα, θα μπορούσε να δώσει σε έναν Γήινο βαστάζο μαθήματα απλής και σύνθετης βλαστήμιας.

Ήταν η νύχτα πριν από τα Χριστούγεννα και σε ολόκληρο το Ντομ του Γανυμήδη ακούγονταν εκκωφαντικός θόρυβος' μια απερίγραπτη έξαψη, ήταν διάχυτη, σάμπως κι είχε σκάσει κανένα πρωτόφαντο αστέρι. Γύρω από το σκουριασμένο έλκηθρο, σκαρφαλωμένοι πάνω στην τεράστια πλατφόρμα του από κοκκινόξυλο, πέντε γήινοι έδιναν βασιλική μάχη με έναν ακανθοφόρο.

Ο ακανθοφόρος είχε πολύ ξεκαθαρισμένες απόψεις για τα περισσότερα πράγματα, και μια από τις πιο πεισματάρικες και απόλυτες ήταν ότι δεν έλεγε να πάει ποτέ, κάπου που δεν ήθελε. Ξεκαθάριζε αυτή του τη θέση τσουκανίζοντας ένα κεφάλι, μια ουρά,

τρία αγκάθια και τέσσερα ποδάρια προς κάθε δυνατή κατεύθυνση, με όλη του τη δύναμη.

Αλλά οι γήινοι δεν τόβαζαν κάτω, και μάλιστα χωρίς καθόλου ευγένεια. Παρ' όλες τις δυνατές, γεμάτες αγωνία σκουζιές, ο ακανθοφόρος ανασηκώθηκε στα χέρια και βρέθηκε στην πλατφόρμα, σούρθηκε στη θέση του και χαμουρώθηκε σε ανέλπιδη υποταγή.

«Εντάξει!» γρύλισε ο Πήτερ Μπένσον. «Πέρνα μας την μπουκάλα».

Κρατώντας τη μουσούδα του ακανθοφόρου με το ένα χέρι, ο Μπένσον κόλλησε με το άλλο την μπουκάλα από κάτω. Ο ακανθοφόρος ανατρίχιασε σαν σε συναγερμό και χλιμίντρισε τρεμουλιάρικα. Ακούστηκε κάτι σαν γαργάρα και μετά ένα χουρχούρισμα εκτίμησης. Ο λαιμός του ζώου τεντώθηκε ζητώντας περισσότερο.

Ο Μπένσον αναστέναξε.

«Και είναι το καλύτερο μπράντυ μας».

Αναποδογύρισε το μπουκάλι και το τράβηξε μισοάδειο. Ο ακανθοφόρος, με τα μάτια του να στριφογυρίζουν ακατάσχετα στις κόχες τους, έκανε κάτι που έμοιαζε με απόπειρα εύθυμου ζιγκ. Δεν κράτησε για πολύ, ωστόσο, γιατί ο γανυμήδιος μεταβολισμός επηρεάζεται σχεδόν αμέσως από το αλκοόλ. Τα μούσκουλα του σφίχτηκαν σε μια μεθυσμένη ακαμψία και, με έναν δυνατό λόξυγγα, έχασε τις αισθήσεις του ορθός.

«Πάσσαρε τον επόμενο!» ούρλιαξε ο Μπένσον.

Σε μια ώρα οι οκτώ ακανθοφόροι ήταν αντίστοιχα σε αριθμό αγάλματα σε καταληψία. Διχαλωτά κλαδιά ήταν δεμένα γύρω από το κεφάλι τους σαν κέρατα. Το αποτέλεσμα ήταν χοντροκομμένο και ακαθόριστο, αλλά θα έκανε τη δουλειά του.

Καθώς ο Μπένσον άνοιγε το στόμα του να ρωτήσει που ήταν ο Όλαφ Τζόνσον, αυτός ο άξιος ξεπρόβαλε στα μπράτσα τριών συντρόφων του και δίνοντας την ίδια σκληρή μάχη, όπως ο κάθε ακανθοφόρος. Ωστόσο, οι αντιρρήσεις του εκφράζονταν και μάλιστα ευδιάκριτα.

«Δεν πάω πουθενά μ' αυτό το κουστούμι!» βρυχιόταν, βγάζοντας όποιο κοντινότερο μάτι μπορούσε. «Με ακούς ;»

Οπωσδήποτε υπήρχε έρεισμα για αντιρρήσεις. Ακόμα και στην καλύτερή του φόρμα, ο Όλαφ δεν είχε υπάρξει ποτέ καλλονός. Αλλά στην τωρινή του κατάσταση, έμοιαζε με μπάσταρδο που προερχόταν από έναν ακανθοφόρο εφιάλτη και κάποια αντίληψη του Πικάσο για έναν πατριάρχη.

Φορούσε το παραδοσιακό κουστούμι του άγιου. Τα ρούχα του ήταν τόσο κόκκινα, όσο μπορούσε να τα κάνει το κόκκινο τσιγαρόχαρτο που ήταν ραμμένο πάνω στη διαστημική στολή του. Η «ερμίνα» ήταν τόσο λευκή όσο και το μπαμπάκι, από το οποίο είχε φτιαχτεί. Η γενειάδα του, άφθονο μπαμπάκι κολλημένο σε βάση από λινό ύφασμα, κρεμόταν λάσκα από τα αυτιά του. Με αυτό το κατασκευάσμα από κάτω και τη μάσκα με το οξυγόνο από πάνω, ακόμα και οι πιο θαρραλέοι αναγκάζονταν να αποτρέψουν τα μάτια.

Ο Όλαφ δεν είχε δει στον καθρέφτη. Αλλά ανάμεσα σε εκείνο που μπορούσε να φανταστεί σαν εαυτό του και σε εκείνο που του έλεγε το ένστικτό του, θα καλοδεχόταν σαν αδελφό του έναν γερό, φωτεινό κεραυνό.

Με κασάδες και τινάγματα, βρέθηκε πάνω στο έλκηθρο. Οι άλλοι στοιβιάστηκαν μέσα για να βοηθήσουν, μέχρι που ο Όλαφ δεν ήταν τίποτα άλλο από ένα ακινητοποιημένο σπασμό και μια πνιγμένη φωνή.

«Αθε με!» μούγκριζε. «Αθε με κι ελάτε έναθ - έναθ. Αντε!»

Προσπάθησε να παλέψει λίγο, να δείξει την τόλμη του. Αλλά τα πολλά γραπώματα δεν τον άφηναν ούτε δάχτυλο να κουνήσει.

«Έμπα μέσα!» διέταξε ο Μπένσον.

«Αι στο διάβολο!» ξεφύσηξε ο Όλαφ. «Δεν μπαίνω σε κανένα αυτοσχέδιο μαραφέτι για να αυτοκτονήσω μια ώρα αρχύτερα. Μπορείς να πάρεις το βρωμο - ιπτάμενο έλκηθρό σου και να...»

«Ακου εδώ», τον έκοψε ο Μπένσον. «Ο διοικητής Πέλχαμ σε περιμένει στην άλλη μεριά. Θα σε γδάρει ζωντανό έτσι και δεν παρουσιαστείς σε μισή ώρα».

«Ο διοικητής Πέλχαμ μπορεί να πάρει το έλκηθρο παράμερα και να ...»

«Σκέψου λοιπόν τη δουλειά σου! Σκέψου τα εκατόν πενήντα την βδομάδα. Σκέψου τα υπόλοιπα χρόνια χωρίς λεφτά. Σκέψου τη Χίλντα, στη Γη, που δεν λογαριάζει να σε παντρευτεί χωρίς δουλειά. Σκέψου τα όλα!»

Ο Τζόνσον σκέφτηκε και γρύλισε. Σκέφτηκε λίγο ακόμα, μπήκε στο έλκηθρο, πέρασε το λουρί της σακούλας στον ώμο και άναψε τους απωθητήρες της βαρύτητας. Με μια φριχτή βρισιά, άνοιξε τον πίσω στρόβιλο.

Το έλκηθρο τινάχτηκε μπροστά και κείνος αρπάχτηκε, αποφεύγοντας την κωλοτούμπα έξω από το έλκηθρο παρά τρίχα. Κρατιόταν από κει κι ύστερα από τα πλάγια, παρακολουθώντας τους

γύρω λόφους καθώς ανυψώνονταν κι έπεφταν σε κάθε σκαμπανέβασμα του ετοιμόρροπου έλκηθρου.

Καθώς ο άνεμος δυνάμωνε, τα ταλαντέματα γίνονταν πιο αισθητά. Κι όταν ο Δίας πρόβαλε, το κίτρινο φως του έδειξε ανάγλυφο κάθε δόντι και κάθε γκρεμό του βραχώδους εδάφους, που πάνω τους έμοιαζε να κατευθύνεται το έλκηθρο. Και γύρω στην ώρα που ο γιγάντιος πλανήτης ξεπρόβαλε ολότελα στον ορίζοντα, η κατάρα του ποτού - που εγκαταλείπει τον γανυμήδιο οργανισμό το ίδιο γρήγορα όσο τον κατακτά - άρχισε να εξανεμίζεται από τους ακανθοφόρους.

Ο τελευταίος ακανθοφόρος ήταν αυτός που συνήλθε πρώτος, πέρασε τη γλώσσα μέσα στο στόμα του, στράβωσε τα μούτρα του και ορκίστηκε να μην ξανακουμπήσει πιστό. Έχοντας πάρει αυτή την απόφαση, έριξε μια αποχαυνωμένη ματιά στα πέριξ. Δεν του έκαναν ζωηρή εντύπωση. Μόνο σιγά - σιγά του μπήκε με το ζόρι στο τσερβέλο, το γεγονός ότι αυτό που πατούσε, ότι κι αν ήταν, δεν ήταν το συνηθισμένο σταθερό έδαφος του Γανυμήδη. Ταλαντευόταν και μετακινιόταν, πράγμα τελείως ασυνήθιστο.

Παρ' όλα αυτά, θα μπορούσε να έχει αποδώσει την αστάθειά του στο πρόσφατο όργιό του, έτσι και δεν είχε φανεί τόσο απρόσεχτος ώστε να ρίξει μια ματιά πέρα από το κάγκελο όπου ήταν αγκυροβολημένος. Κανένας ακανθοφόρος δεν πέθανε ποτέ από καρδιακή ανεπάρκεια, από όσο τουλάχιστο, έχει καταγραφεί στα αρχεία, αλλά, κοιτάζοντας κάτω, τούτος δω σχεδόν το έπαθε.

Η σπαραχτική τσιρίδα της φρίκης και της απελπισίας του επανέφερε στους άλλους ακανθοφόρους όλες τους τις αισθήσεις, αν και μαζί με πονοκέφαλο. Για λίγο ακουγόταν μια ασυνάρτητη χάβρα από βραχνές κραυγές που ήθελε να λέγεται συζήτηση, καθώς τα ζώα πάσχιζαν να βγάλουν τον πόνο έξω από το κεφάλι τους και να χώσουν μέσα τα γεγονότα. Και οι δυο στόχοι πέτυχαν και μεμιάς οργανώθηκε άτακτη φυγή. Δεν ήταν και πολύ φυγή αυτό το πράγμα, γιατί οι ακανθοφόροι ήταν δεμένοι γερά. Αλλά, αν εξαιρέσει κανείς το γεγονός ότι δεν πήγαν πουθενά, πραγματοποίησαν όλες τις κινήσεις ενός μεγάλου καλπασμού. Και το έλκηθρο τρελάθηκε.

Ο Όλαφ άρπαξε τη γενειάδα του ένα δευτερόλεπτο πριν του φύγει από τα αυτιά.

«Ει!» Ξεφώνησε.

Ήταν περίπου σαν να έλεγε «σουτ, σουτ» σε μια καταιγίδα.

Το έλκηθρο αναπηδούσε, τρανταζόταν και εκτελούσε ένα υστερικό ταγκό. Έκανε ξαφνικές εκτινάξεις, σάμπως να είχε την έμπνευση να τινάξει τα ξύλινα μυαλά του κόντρα στο καύκαλο του

Γανυμήδη. Στο αναμεταξύ ο Όλαφ προσευχόταν, βλαστήμαγε, έκλαιγε και άνοιξε μεμιάς όλους τους στρόβιλους πετπιεσμένου αέρα.

Ο Γανυμήδης στροβιλίστηκε και ο Δίας έγινε μια ζωηρή μουντζούρα. Ίσως το θέαμα του Δία, που χόρευε σίμμου, σταθεροποίησε τους ακανθοφόρους. Πιο πιθανό είναι ότι απλώς είχαν πάψει να δίνουν δωάρα. Ότι και να 'ταν, σταμάτησαν, έβγαλαν μεγαλόπρεπους αποχαιρετιστήριους λόγους ο ένας στον άλλον, εξομολογήθηκαν τις αμαρτίες τους και περίμεναν το θάνατο.

Το έλκηθρο ισορρόπησε και ο Όλαφ ξαναβρήκε την ανάσα του για άλλη μια φορά. Μόνο για να ξαναπετρώσει καθώς παρατηρούσε το παράξενο θέαμα των λόφων και του σταθερού εδάφους πάνω στο κεφάλι του και τον μαύρο ουρανό και τον πρησμένο Δία από κάτω του.

Σε αυτό το σημείο ήταν που και εκείνος συμφιλιώθηκε με την αιωνιότητα και καρτερούσε το τέλος.

«Στρουθό» είναι η συντομογραφία του στρουθοκάμηλος και έτσι μοιάζουν οι ιθαγενείς γανυμήδιοι, εκτός που ο λαιμός τους είναι πιο κοντός, το κεφάλι τους μεγαλύτερο και τα φτερά τους δείχνουν να 'ναι έτοιμα να πέσουν από τη ρίζα τους. Σε αυτά, προσθέστε ένα ζευγάρι κοκαλιάρικα φτερωτά χέρια με τρία κοντόχοντρα δάχτυλα το καθένα. Μπορούν να μιλάνε αγγλικά, αλλά όταν τους ακούσετε, θα ευχόσασταν να μην μπορούσαν.

Βρίσκονταν καμιά πενηνταριά από δαύτους στο χαμηλό οικοδόμημα από κοκκινόξυλο που το λέγανε «η αίθουσα συναντήσεων». Στο βουναλάκι της βρωμιάς που είχε ανυψωθεί μπροστά στην αίθουσα - σκοτεινή από την καπνισμένη θολούρα των αναμμένων δαυλών από κοκκινόξυλο, που έζεχνε - καθόταν ο διοικητής Σκοτ Πέλχαμ και πέντε από τους άντρες του. Μπροστά τους πηγαινοερχόταν κορδωτός ο πιο βρομιάρης από όλους τους Στρουθό, φουσκώνοντας το πελώριο στήθος του με ρυθμικούς, μπουμπουνιστούς ήχους.

Σε μια στιγμή σταμάτησε και έδειξε μια ξεχαρβαλωμένη τρύπα στο ταβάνι.

«Κοίτα!» έκρωξε. «Κονονόχο. Κάναμε. Έρθει Αζοβαλίλη».

Ο Πέλχαμ γρύλισε την επιδοκιμασία του. Ο Στρουθό χαχάνισε χαρούμενος. Έδειξε τις μικρές σακούλες από πλεγμένα χόρτα που κρέμονταν στους τοίχους.

«Κοίτα! Κάτσες. Αζοβαλίλη βάλει δώλα!»

«Μάιστα» είπε ο Πέλχαμ δίχως ενθουσιασμό. «Καπνοδόχος και κάλτσες. Πολύ ωραία». Και με την άκρη του στόματός του μίλησε

στον Σιμ Πηρς, που καθόταν δίπλα του: «Άλλο ένα μισάωρο σε αυτό το αχούρι θα με σκοτώσει. Πότε θα έρθει αυτός ο ηλίθιος ;»

Ο Πηρς αναδεύτηκε ανήσυχα.

«Ακούστε», είπε, «έχω κάνει μερικούς υπολογισμούς. Είμαστε εξασφαλισμένοι για όλα εκτός από τα φύλλα κάρεν, που εξακολουθούμε να έχουμε έλλειμμα τέσσερις τόνους. Αν καταφέρουμε να αποσώσουμε αυτή την ανοησία μέσα στην επόμενη ώρα, έτσι που να μπορέσουμε να ξεκινήσουμε την επόμενη βάρδια και να βάλουμε στους Στρουθό να δουλέψουν δυο - δυο, μπορούμε να τα καταφέρουμε». (Εγειρε πίσω). Ναι νομίζω πως μπορούμε να τα καταφέρουμε».

«Τσίμα - τσίμα», αποκρίθηκε ο Πέλχαμ σκυθρωπά. «Δηλαδή αν καταφτάσει ο Τζόνσον, χωρίς να αμολήσει πάλι καμιά γκάφα».

Ο Στρουθό μιλούσε ακόμα, γιατί στους Στρουθό αρέσει πολύ το κουβεντολόι. Έλεγε:

«Κάσε χόνο έρθει Χισούγεννα, Χισούγεννα ωλαία, όλοι φίλοι. Στρουθό αλέσει Χισούγεννα, Εσένα αλέσει Χισούγεννα ;»

«Ναιι πολύ», μούγκρισε ο Πέλχαμ δείχνοντας τα δόντια του ευγενικά. «Ειρήνη στο Γανυμήδη, καλή θέληση προς τους ανθρώπους, ιδιαίτερα σε αυτόν τον Τζόνσον. Και τώρα που θυμήθηκα, που στο διάβολο είναι αυτός ο ηλίθιος ;»

Ενώ εκείνος σιγόβραζε στο ζουμί του, ο Στρουθό πήδηξε πάνω κάτω μερικές φορές με τρόπο σκεπτικό, κατά πως φαίνεται μόνο για να εξασκηθεί. Συνέχισε το πήδημα, δίνοντας του μια ποικιλία με μικρά πηδηχτά βηματάκια χορού, μέχρι που οι γροθιές του Πέλχαμ άρχισαν να κάνουν κινήσεις στραγγαλισμού. Μόνο μια στριγκιά κραυγή γεμάτη έξαψη που ήρθε από την τρύπα στον τοίχο, που της έκαναν την τιμή να την αποκαλούν «παράθυρο», συγκράτησε τον Πέλχαμ από του να διαπράξει Στρουθό - μακελειό.

Οι Στρουθό μαζεύτηκαν σμάρι και οι Γήινοι πάλευαν να κλέψουν μια ματιά.

Κόντρα στην απέραντη κιτριλίλα του Δία διαγραφόταν ένα ιπτάμενο έλκηθρο, πλήρες με τους ταράνδους του. Φυσικά ήταν ένα μικροσκοπικό πράγμα ακόμα, αλλά δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία για το τι ήταν. Ο Άγιος Βασίλης ερχόταν.

Μόνο ένα λάθος υπήρχε στην εικόνα. Το έλκηθρο, «οι τάρανδοι» και όλα τα συμπαρομαρτούντα, ενώ έτρεχαν με τρομαχτική ταχύτητα, πετούσαν με τα πάνω κάτω.

Οι Στρουθό ξέσπασαν σε τσιριχτή κακοφωνία.

«Αζοβαλίλη! Αζοβαλίλη! Αζοβαλίλη!»

Τσακίστηκαν να βγουν από το παράθυρο σαν να είχαν αποτρελαθεί, ένα τσούρμο ζωντανεμένες πατσαβούρες. Ο Πέλχαμ και οι άντρες του χρησιμοποίησαν την χαμηλή πόρτα.

Το έλκηθρο πλησίαζε, μεγαλώνοντας, μπατάροντας από τη μια στην άλλη, τρέμοντας σαν ξεχαρβαλωμένο σφοντύλι. Ο Όλαφ Τζόνσον ήταν μια μικροσκοπική φιγούρα που κρατιόταν απεγνωσμένα από το πλάι του έλκηθρου και με τα δυο του χέρια.

Ο Πέλχαμ ξεφώνιζε άγρια, ασυνάρτητα, και πνιγόταν από την αραιή ατμόσφαιρα κάθε που ξεχνούσε να αναπνεύσει από τη μύτη. Μετά κόπηκε και αποσβολώθηκε μέσα σε φρίκη. Το έλκηθρο, σε φυσικό μέγεθος πια, βούλιαζε κατά κάτω. Και βέλος να ήταν που το είχε ρίξει ο Γουλιέλμος Τέλος, δεν θα σημάδευε τον Πέλχαμ ανάμεσα στα μάτια με μεγαλύτερη ακρίβεια.

«Όλοι κάτω!» τσίριξε, και έπεσε.

Ο αέρας από το πέρασμα του ελκήθρου σφύριξε διαπεραστικά και σάρωσε τα μούτρα του. Για μια στιγμή η φωνή του Όλαφ ακούστηκε στριγκιά και συγκεχυμένη. Ο πεπνυσμένος αέρας ξεπετιόταν, αφήνοντας σημάδια από συμπυκνωμένους υδρατμούς.

Ο Πέλχαμ κείτονταν τρέμοντας, αρπαγμένος από το παγωμένο καύκαλο του Γανυμήδη. Μετά, με τα γόνατα να τρεμίζουν σαν χορεύτρια της Χαβάης, σηκώθηκε αργά. Οι Στρουθό που είχαν σκορπίσει μπροστά στο ακάθεκτο σκάφος, είχαν ξανασυγκεντρωθεί. Μακριά στον ορίζοντα, το έλκηθρο ξαναγυρνούσε.

Ο Πέλχαμ το έβλεπε καθώς ταλαντευόταν και πετούσε με αστάθεια, γυροφέρνοντας το Ντομ, γέρνοντας μονόπαντα και μετά αναπτύσσοντας ταχύτητα.

Μέσα σε αυτό το έλκηθρο, ο Όλαφ δούλευε σαν δαιμονισμένος. Με τα σκέλια ανοιχτά και συλωμένα, έριχνε όλο του το βάρος απελπισμένα προς τη μια μεριά. Ιδρώνοντας και βλαστημώντας, βάζοντας όλα του τα δυνατά να μην κοιτάξει «κάτω» το Δία, έβαζε το έλκηθρο να κάνει με το ζόρι ολοένα και πιο αγριεμένες στροφές. Τώρα παράπαιε σε μια γωνιά 180 μοιρών και ο Όλαφ ένιωσε το στομάχι του να ξεσηκώνεται με μεγάλες αντιρρήσεις.

Κρατώντας την αναπνοή του, έγειρε δυνατά με το δεξί του πόδι κι αισθάνθηκε το έλκηθρο να γέρνει ακόμα πιο πολύ. Στο ζενίθ αυτής της στροφής, άφησε τους απωθητήρες της βαρύτητας και, με την ασθενική έλξη του Γανυμήδη, το έλκηθρο αναποδογύρισε. Φυσικά, έχοντας το μεγαλύτερο βάρος από κάτω, ήρθε και ίσιωσε καθώς έπεφτε.

Όμως όλα αυτά δεν ανακούφισαν και πολύ τον διοικητή Πέλχαμ, που βρέθηκε για άλλη μια φορά πάνω ακριβώς στη τροχιά του έλκηθρου.

«Κάτω!» ούρλιαξε και ξανάπεσε.

Το έλκηθρο έκανε «γχσςςς» πάνω από το κεφάλι τους, ξανανέβηκε πάνω σε ένα πελώριο ανάχωμα με ένα «κράακ», τινάχτηκε καμιά εικοσιπενταριά μέτρα στον αέρα και κατέβηκε βροντώντας, ενώ ο Όλαφ ξέφυγε από το κάγκελο και πετάχτηκε έξω.

Ο Άγιος Βασίλης είχε φτάσει.

Με μια βαθιά, τρεμουλιαστή ανάσα, ο Όλαφ τίναξε τη σακούλα πάνω στον ώμο του, τακτοποίησε τη γενειάδα του και χαίδεψε στο κεφάλι έναν από τους ακανθοφόρους, που υπόφεραν σιωπηλιά. Ο θάνατος μπορεί να ερχόταν - και εδώ που τα λέμε, ο Όλαφ δύσκολα κρατιόταν πια να περιμένει - αλλά λογάριάζε να πεθάνει όρθιος, ευγενικά, σαν ένας Τζόνσον.

Μέσα στο χάνι, όπου είχαν ξαναμαζευτεί σαν τα τσαμπιά οι Στρουθό, ένας υπόκωφος κρότος ανάγγειλε την άφιξη της σακούλας του Αγίου στη σκέπη, και ένας γδούπος την άφιξη του ίδιου του Αγίου. Ένα φρικιαστικό μούτρο ξεπρόβαλε μέσα από την πρόχειρη τρύπα στο ταβάνι.

«Καλά Χριστούγεννα!» έκρωξε και κουτροβαλίστηκε κάτω,

Ο Όλαφ προσγειώθηκε πάνω στους κυλίνδρους του οξυγόνου, όπως συνήθως και τους «έφαγε» στο συνηθισμένο μέρος.

Οι Στρουθό αναπηδούσαν πάνω κάτω σαν τόπια, από τη λαχτάρα.

Ο Όλαφ κουτσαίνοντας βαριά πλησίασε την πρώτη κάλτσα και έχωσε μέσα μια πολύχρωμη και πολυστολισμένη μπάλα που πήρε από τη σακούλα του, μια από τις πολλές μπάλες που αρχικά προορίζονταν για στολίδι του Χριστουγεννιάτικου δέντρου. Μια μια τις έβαλε όλες στις κρεμασμένες κάλτσες.

Έχοντας ξεμπερδέψει με τη δουλειά του, ρίχτηκε ξέθεωμένος στο πάτωμα και κάθισε ανακούκουρδα παρακολουθώντας τα σούρτα - φέρτα με γυάλινο καχύποπτο μάτι. Η ευθυμία και τα αστεία που φέρνουν πόνο στα πλευρά από τα γέλια και που η παράδοση τα θεωρεί χαρακτηριστικά του Αγίου - Βασίλη, απουσίαζαν ολότελα από αυτόν εδώ που τον κάτεχε αξιοπαρατήρητος στοχασμός.

Οι Στρουθό μπάλωσαν την κατάσταση με την άγρια έκστασή τους. Μέχρι να τοποθετήσει ο Όλαφ και την τελευταία του μπάλα, είχαν κρατηθεί σιωπηλοί στις θέσεις τους. Αλλά όταν τελείωσε, ο αέρας φούσκωνε και σπάραζε κάτω από την πίεση που του

προκαλούσαν τα παράφωνα σκληρίσματα που ξέσπασαν. Σε κλάσμα δευτερολέπτου κάθε χέρι Στρουθό κρατούσε και από μία μπάλα.

Κουβέντιαζαν ανάμεσά τους φρενιασμένα, κρατώντας τις μπάλες προσεχτικά κοντά στο στήθος τους. Μετά σύγκριναν την μία με την άλλη, φτιάχνοντας «πηγαδάκια» για να δουν τις πιο καλές.

Ο πιο βρωμίαρης από τους Στρουθό πλησίασε τον Πέλχαμ και τον τράβηξε από το μανίκι.

«Αζοβαλίλη καλό», έκανε με βραχνή φωνή. «Κοίτα αφήνει αυγά!» Κοίταξε με σεβασμό την μπάλα του και είπε: «Πιο ωλαία από Στρουθό αυγά. Πέπει είναι Αζοβαλίλη αυγά, ε ;»

Το χοντροδάχτυλό του χώθηκε στο στομάχι του Πέλχαμ.

«Όχι» ούρλιαξε με μάνητα ο Πέλχαμ. «Που να πάρει ο διάβολος, όχι!»

Αλλά ο Στρουθό δεν άκουγε. Έχωσε την μπάλα ακόμα πιο βαθιά στην ζέστα κάτω από τα φτερά του και είπε:

«Ωλαία χλώματα. Πόσο θέλει μικλό Αζοβαλίλη βγει έξω ; Και τι φάει μικλό Αζοβαλίλη;» (Κοίταξε ψηλά). «Εμείς φλοντίσουμε. Κάνουμε έξυπνο μικλό Αζοβαλίλη, μάθουμε πλάματα, έχει μυαλό σαν Στρουθό».

Ο Πηρς άρπαξε το χέρι του διοικητή Πέλχαμ.

«Μην τσακώνεστε μαζί τους» ψιθύρισε φρενιασμένα. «Τι σας μέλει αν νομίζουν πως είναι αυγά του Αγιοβασίλη ; Αντε λοιπόν! Αν δουλέψουμε σαν μανιακοί, θα τα βγάλουμε πέρα με το ποσοστό μας. Ας ξεκινήσουμε».

«Σωστά», παραδέχτηκε ο Πέλχαμ. (Στράφηκε στον Στρουθό).

«Πες σε όλους να ξεκινήσουν». (Μιλούσε δυνατά και καθαρά).

«Δουλειά τώρα. Καταλάβετε ; Γρήγορα, γρήγορα, γρήγορα! Εμπρός!»

Και τους παρότρυνε με τα χέρια του. Αλλά ο βρώμικος Στρουθό είχε στυλώσει και δεν το κουνούσε.

«Εμείς δουλέψουμε» είπε αργά, «αλλά Τζόνσον λέει Χισούγεννα έρχεται κάσε χόνο».

«Δεν σας φτάνουν τα Χριστούγεννα μια φορά ;» ρώτησε θυμωμένος ο Πέλχαμ.

«Όχι!» σκλήρισε ο Στρουθό. «Θέλουμε Αζοβαλίλη άλλο χόνο. Πιο πολλά αυγά. Και άλλο χόνο, άλλα αυγά. Και άλλο χόνο. Και άλλο. Και άλλο. Και άλλα μικλά αυγά Αζοβαλίλη. Αν δεν έρθει Αζοβαλίλη, εμείς όχι δουλειά».

«Θέλει πολύ καιρό ακόμα», είπε ο Πέλχαμ. «Θα τα ξανακουβεντιάσουμε. Μέχρι εκείνη τη στιγμή ή θα έχω αποτρελαθεί ή εσείς θα τα έχετε ξεχάσει όλα».

Ο Πηρς άνοιξε το στόμα του, το 'κλεισε, το ξανάνοιξε, το έκλεισε, το άνοιξε και τελικά κατάφερε να μιλήσει.

«Κύριε διοικητά, θέλουν να έρχεται κάθε χρόνο».

«Το ξέρω. Αλλά ούτε που θα το θυμούνται την άλλη χρονιά».

«Μα δεν καταλάβατε. Γι' αυτούς ένας χρόνος είναι μια περιστροφή του Γανυμήδη γύρω από τον Δία. Στο χρόνο της Γης σημαίνει επτά μέρες και τρεις ώρες. Θέλουν να τους έρχεται ο Άγιος Βασίλης κάθε εβδομάδα».

«Κάθε εβδομάδα!» ξεροκατάπие ο Πέλχαμ. «Ο Τζόνσον τους είπε...»

Για μια στιγμή όλα αναποδογύρισαν αστράφτοντας μπροστά στα μάτια του. Κατάπие το σάλιο του και αυτόματα το μάτι του έψαξε για τον Όλαφ.

Ο Όλαφ πάγωσε μέχρι το μεδούλι στα κόκαλά του και ανασηκώθηκε φοβισμένος, ξεγλιστρώντας προς την πόρτα. Εκεί στάθηκε σαν να τον χτύπησε κάποια ξαφνική ανάμνηση από το παρελθόν. Με τη γενειάδα να κρέμεται έκρωξε:

«Καλά Χριστούγεννα σε όλους και σε όλους καλή νύχτα!»

Έφυγε για το έλκηθρο σαν να τον κυνηγούσαν όλοι οι δαίμονες της Κόλασης. Οι δαίμονες δεν τον κυνηγούσαν, αλλά ο διοικητής Σκοτ Πέλχαμ οπωσδήποτε.